

Γιῶργος Κάτος

Ὁ λαός -καλέ-

“Υστερα ἀπ’ ὅ,τι συνέβη δέν ἔχω πιά δικαίωμα ἐκλογῆς,
 μέ τέτοια συμφορά, ἐκείνο πού ἔχει περισσότερο σημασία γιά μένα εἶναι νά βρῶ
 τό κουράγιο νά κρατηθῶ στή ζωή γιατί ξαφνικά τό καθετί πού ἀντικρίζει ἡ ματιά μου
 παίρνει τή μορφή ἀμφίστομης λεπίδας πού μέ μαγνητίζει καί μοῦ ξεσηκώνει τήν
 ἐπιθυμία νά τροχίσω τόν ἄσπρο μου λαιμό στίς ἀστραφτερές της κόψεις κι ἄν τέλος
 πάντων θέλωμε νά παραδεχτοῦμε πώς δέ χάθηκε κάθε ἐκλογή γιά μένα, αὐτή ἡ
 μοναδική πού μοῦ ἀπομένει εἶναι ἡ ἐκλογή ἀνάμεσα στή ζωή καί στό θάνατο χωρίς
 παρερμηνεῖς γιατί τό μέγεθος τῆς ἀποτυχίας μου ὑπῆρξε ἀνυπολόγιστο σέ μιά τέτοια
 στιγμή μάλιστα πού εἶχα ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀπό μιά οὐσιαστική ἐπιτυχία καί καθώς
 ὅλα ἔδειχναν πώς δέν εἶχαν τά πάντα χαθεῖ ἤρθε ἀναπάντεχα ὁ θάνατος τοῦ Ἴκαρο

—ἐγώ τό βάφτισα Ἴκαρο—
 καί λέω ἀναπάντεχα ἴσως γιά νά δώσω μεγαλύτερη βαρύτητα στήν κατάσταση
 πού διαμορφώθηκε,

ὅμως ἡ πορεία τῶν πραγμάτων ἐξελίχθηκε ἐντελῶς φυσιολογικά γιατί ἀπό τήν
 ἀρχή ἤμουν σίγουρος πώς τό ἐγχείρημά μου θά κατέληγε σέ ἀποτυχία, σ’ αὐτήν
 ἀκριβῶς τήν ἀποτυχία πού ἀντίκρισαν τά μάτια μου χωρίς ἐκπληξη ἢ ἀπορία
 καημένε Ἴκαρε.

Ξαφνικά

μέ τήν εἰσβολή τοῦ Ἴκαρου στό δωμάτιό μου, ὅταν παρασυρμένος ἀπ’ τό δυνατό
 ἀγέρα ἔπεσε μέ δύναμη πάνω στό παράθυρο καί σπάζοντας τό τζάμι βρέθηκε μπροστά
 στά πόδια μου, στό πάτωμα, χτυπώντας ἀπελπισμένα τά φτερά του, ἄστραψε μέσ στό
 μυαλό μου ἡ ἰδέα πώς θά μπορούσα ἐπιτέλους νά δώσω ἕνα νόημα στή σκουνοτύφλι-
 κη ζωή μου

μιά τέλεια ἀπουσία γύρω μου οἱ ἄνθρωποι
 σκιές πού ἄνε κι ἔρχονται συρτά πάνω στή μαυρισμένη ἄσφαλτο μέ τίς ὀδικές
 ἐνδείξεις αἰώνια φρεσκοσπρισμένες, μέ τ’ ἀναρίθμητα βέλη δεξιά ἀριστερά, τά
 ἐνδειχτικά STOP, τίς ἀπαγορευμένες περιοχές,

οἱ ἄνθρωποι

χτισμένοι στήν ὁμοιότητα τῆς γλώσσας, τῆς θρησκείας, τῆς συγκατοίκησης τοῦ
 χώρου, συμπεκνωμένοι σέ μιά σφαῖρα πού ἐκτοξεύεται ἐκεῖ πού οἱ εἰδικοί κρίνουν
 σκόπιμο κάθε φορά ἢ ὠφέλιμο γιά τήν ὑπαρξή τους

ὁ λαός -καλέ-

ὁ ἀόρατος ἐκτελεστής καί ὁ αἰώνια φταιχτής

Ἴκαρε

ἢ γίνεσαι ἕνα μ’ ὅλους τούς ἄλλους ἢ καβαλᾷς τόν Πήγασο καί πνίγεσαι σάν
 φωτεινός κομήτης στήν ἁρμονική παραφροσύνη τοῦ σύμπαντος

ἕνας ἄνθρωπος

ἐσύ

σάν τό σπόρο τοῦ λουλουδιοῦ πού ταξιδεύει μέ τόν ἀγέρα καί περνáει κάτω ἀπό
 χιλιάδες ἀχόρταγα ράμφη πουλιῶν κι ἐπιζει γιά νά φυτρώσει καί ν’ ἀνθίσει

ὅμως δέν ἄντεξε ὁ Ἴκαρος

κι ὕστερα ἤρθε ὁ θάνατος.

Τήν ὥρα τοῦ χαμοῦ του δέν μπορῶ νά καταλάβω ἀκόμα γιατί μέσ στό πληγωμένο
 μου μυαλό ἀναδύθηκαν γυναικες πρόστυχες κι ἀνάξιοι φίλοι, κουφάρια σκαληκό-
 βρωτα σ’ ἕνα τρελό χορό κάτω ἀπ’ τούς πανδαιμόνιους ἤχους φάλτων αὐλῶν καί
 κυμβάλων

καί γύρω μου νά κυματίζει ένα πηχτό σκοτάδι
 ένα σκοτάδι ζωντανό μέ χέρια και μέ πόδια σου λέω, πού μέ τραβούσε και μέ
 πήγαινε από τοίχο σέ τοίχο μέσ στό μικρό μου τό δωμάτιο, πού ξαφνικά διασπάστηκε
 μέ θόρυβο έκκωφαντικό και ξαναγεννήθηκε μιά έκταση άπέραντη μ' αϊχμές και
 τεθλασμένες κι εγώ κάπου νά πνίγομαι χαμένος και νά φωνάζω

"Ικαρε...

"Ικαρεεεεε....

νά φωνάζω

κι άπόκριση καμιά

ένα τέλος άπ' τήν άρχή της ή ζωή μου

μιά γέννηση πού πέθανε στό άκουσμα τής μέρας

χωρίς ένα ψέμα έστω

μιά ψευδαίσθηση

πού λιπαίνει τούς χτύπους τής καρδιάς

κι άναστέλει τό έμφραγμα

όμως δέν άντεξε ό "Ικαρος

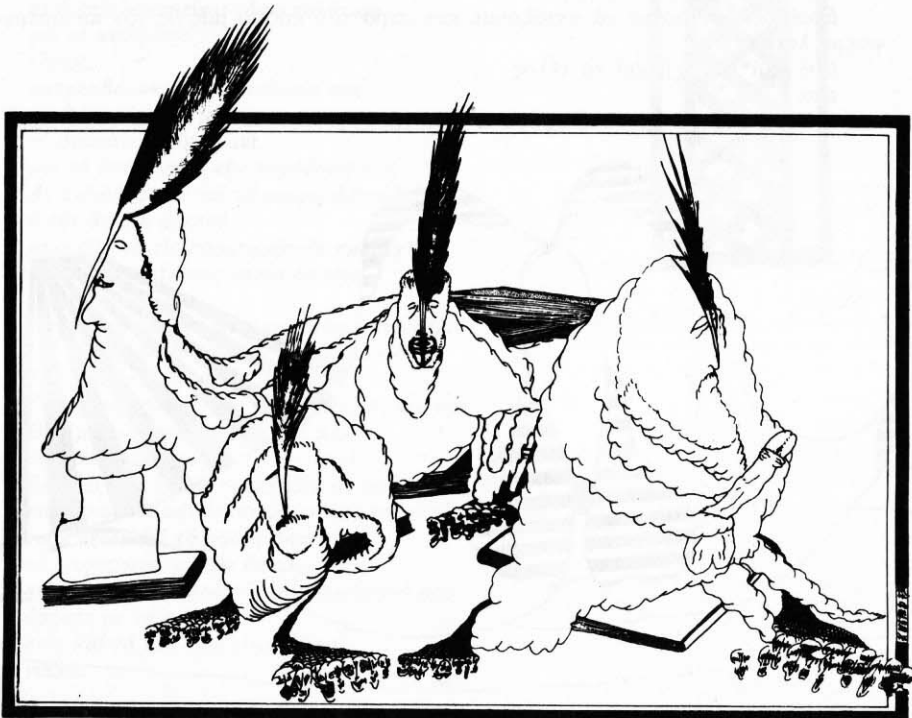
κι ήρθε ή νύχτα όπως και πρώτα

παγερή και παμφάγα.

Τώρα νά 'μαι και πάλι μοναχός μέσ στό πολύστροφο δωμάτιό μου κι άναθυμέμαι
 τόν άγώνα μου νά σέ κρατήσω στή ζωή, όλα μου τά όνειρα κι όλες μου τίς έλπίδες για
 σένα

βέβαια

άπό παντού γύρω άκουγα τά τροχίσματα των μαχαιριών και μέσ άπ' τήν ψιλή
 βροχή κατόρθωσα νά διακρίνω τίς όρδές των βαρβάρων πίσω άπ' τή σκιά του 'Ε-
 φιάλη

ὄμως ἔπρεπε νά σέ προσέχω Ἰκαρε

οἱ πληγές σου εἶχαν κλείσει, τὰ φτερά σου εἶχαν γιαντρευτεῖ κι ἡ πληγή σου στό κεφάλι ἀπ' τήν πτώση σου πάνω στό τζάμι εἶχε κι αὐτή σχεδόν κλείσει, ὄμως κάτι δέν πήγαινε καλά μέ τήν ἀνάρωσή σου Ἰκαρε, κάτι πού παρόλες τίς φροντίδες μου, προσπαθοῦσα μ' ἐπιμέλεια νά παραβλέπω κι ἐστιβα τήν αἰσιοδοξία μου μπροστά στή συρμάτινη κουνίτσα τοῦ πολύχρωμου κλουβιοῦ σου ὅπου σκαρφάλωσες καί γαντζώθηκες βουβό κι ἔμεινες ἐκεῖ σάν βαλσαμωμένη καρφίτσα μέχρι τήν τελική σου πτώση.

Τώρα οἱ σκιές πάλι γύρω μου πιστές πάντα στίς προδιαγραμμένες τους τροχιές καί τὰ στόματα βουβά, δέν ἄφησαν τίποτα στή μέση πού θά πρέπει νά συνεχίσουν καί τὰ βλέμματα μετέωρα πού ἐξωστρακίζονται αὐτόματα σ' ἀντίθετες κατευθύνσεις στήν πρώτη τυχαία ἐπαφή κι ἡ μέρα κάθε μέρα ἕνα στόμα ἀδηφάγο πού καταπίνει καί μηρυκάζει ἀνώδυνα κι εἰρηνικά κι οὔτε πού μποροῦν νά φανταστοῦν νά μείνουν γαντζωμένοι στή συρμάτινη κουνίτσα τους καί νά πεθάνουν.

οἱ ἄνθρωποι,

αὐτοί,

αὐτοί ἡ δύναμη κι ἡ ἐξουσία

αὐτοί τό παρόν καί τό μέλλον

ὁ λαός —καλέ—

μέ τὰ πρόσωπα τὰ χαρακωμένα, τὰ δάχτυλα τὰ λειψά, τὰ πνευμόνια τὰ σαπισμένα κι αὔριο ἡ μέρα πού ξερνᾶ καί ξανακαταπίνει

ἢ

νά σηκώσουν τίς γροθιές τους ψηλά,

νά σφιξουν μέσα στίς σκακατεμένες τους φοῦχτες τό μαυρισμένο τους αἶμα καί ν' ἀνατιναχθοῦν ὅλοι μαζί μέσα σέ ὑπουργεῖα καί πυριτιδαποθήκες

ὅλα μιά ἐγχρωμη ἔκρηξη

ἀφοῦ δέν μποροῦμε νά φκιάξουμε καλύτερο τόν κόσμο μας ἄς τόν καταστρέψουμε λοιπόν...

ἐγώ εἰμί ἡ ἀρχή καί τό τέλος

εἶπε

κι ἐννοοῦσε τὰ ἐρπυστριοφόρα ὁ μπάσταρδος.

